

се надѣвамъ да срѣщна татя на всѣка минута. Страхъ не ми идваше никакъ, защото бѣхъ привикнала на самотния горски животъ.

По едно врѣме слънцето залѣзе и по земята взе да става тъмно. Започнахъ да вървя по-бърже и запѣхтяна да приближавамъ гората. Прѣминахъ една малка горичка и излѣзохъ на полянката. Взехъ да се заслушвамъ за човѣшки гласъ или стѣпки, но намѣсто тѣхъ до ушитѣ ми достигна вълчи вой. Още отначало познахъ, че това е воятъ на гладни вълци, защото и други пѣть съмъ го слушала.

„Господи, Боже, наистина ли е така или сънувамъ! Да не сж кучета, а пѣкъ азъ ги правя на вълци!“

Слѣдъ малко глутницата се показа съ отворени уста слѣдъ мене и азъ си казахъ: „Загинахъ, ако не ме прѣсрѣщне тати!“ Събрахъ всичкитѣ си сили и хукнахъ да бѣгамъ къмъ къщичката ни. Шипетата съ цѣреветѣ ми се виждаха цѣлъ товаръ, затова ги хвѣрлихъ на пѣтя и почнахъ по-силно да бѣгамъ. Отначало вълцитѣ тичаха бавно къмъ мене, но като ме видѣха да бѣгамъ и тѣ усилиха бѣга си.

Бѣгамъ, ала силитѣ ме оставятъ и краката като че ли тичатъ вече на едно мѣсто. Взехъ да плача и да се разкайвамъ, защо напустнахъ бабината къща безъ позволение. По едно врѣме се спѣнахъ и паднахъ на земята; изгубихъ съзнание и не помня какво стана съ мене по-нататкъ. Слѣдъ малко дойдохъ на себе си и чухъ два гърмежа отъ пушка.

V.

Кога отворихъ очи видѣхъ, че съмъ у дома; около мене мама, тати, баба и слугинчето. Дой-